

РЕШЕНИЕ

№ 22

гр. Стара Загора, 01.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, ПА ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Мариана М. Мавродиева
Николай Ил. Уруков

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно гражданско дело
№ 20215500501812 по описа за 2021 година

Производството е на основание чл.267, ал.1, чл.422 и чл.417, т.3 от ГПК
във вр. с чл.326, ал.1 от КТ.

Въззивното дело е образувано по подадена в законния 2- седмичен срок по чл.259, ал.1 от ГПК въззивна Жалба вх.№ 276584/23.11.2021г. от пълнолетния български гражданин- служителя д-р И.Т.И. от гр.С.З. против изцяло негативното за него първоинстанционно Решение № 260739/29.10.2021г. по гр.д.№ 1353/2021г. по описа на РС- Ст.Загора, като твърди, че то било изцяло незаконосъобразно и неправилно, и било постановено в пълно противоречие със събраните по делото доказателства. Развиват подробно фактически и правни аргументи в подкрепа на оплакванията си и счита, че не дължал претендираните от бившия му работодател суми. Твърди, че ако РС бил обявил сключения между страните договор за недействителен или клаузата за неустойка в него за противоречие с добрите нрави, то нямало да има никакво законово основание за приложението на спогодбата, регулирана от гражданското законодателство и следвало исквата претенция да бъде отхвърлена изцяло. Поради което моли настоящия въззивен ОС да постанови свое Решение, с което да отмени изцяло атакуваното първоинстанционно Решение и да постанови ново такова, като отхвърли изцяло исковите претенции против него, със законните последици. Излага подробни свои фактически и правни аргументи в своя защита. Претендира направените от него по делото съдебни и деловодни разноски пред двете съдебни инстанции, със законните последици от това. Не прави

нови доказателствени искания пред настоящата въззивна инстанция. Не се е явил лично и/или чрез процесуален представител и не е пледирал пред настоящата въззивна съдебна инстанция.

В законния 2- седмичен срок по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен Отговор на в.жалба от другата страна ищеца- бивш работодател “УМБАЛ-проф. д-р С.К.”- АД, гр.С.З., който сочи, че в.жалба е подадена от заинтересовано лице в законоустановения срок, поради което се явявала процесуално допустима, но по отношение евентуалната ѝ основателност я счита за изцяло неоснователна и недоказана, тъй като сочените в нея пороци на постановеното първоинстанционно Решение не били налице, оплакванията били необосновани и недоказани, атакуваното Решение било постановено при пълно съответствие с материалния закон и при събраните пред РС доказателства. Излага подробни фактически и правни аргументи в своя защита. Моли въззивния ОС да приеме подадената Въззивна жалба за неоснователна, и да постанови свое въззивно Решение, с което да потвърди изцяло първоинстанционното такова, като правилно, законосъобразно и постановено с оглед всички събрани в хода на производството доказателства, със законните последици от това. Претендира да му се присъдят направените от него разноски във въззивното производство, за което представя Списък по чл.80 от ГПК. Няма свои нови доказателствени искания пред настоящата въззивна съдебна инстанция. В този смисъл е и пледоарията на процесуалния му представител- адвокат по делото.

Въззивният ОС- Ст.Загора, в настоящия си състав, след като провери атакуваното първоинстанционно Решение, събраните по делото доказателства, като обсъди становищата на всяка една от страните, като взе предвид приложимите по казуса материалноправни и процесуални норми, и задължителната практика на ВКС по аналогични случаи, намира за установено и доказано по несъмнен и безспорен начин следното по делото :

В основата на правния спор между страните е подписаното от тях писмено Споразумение от 05.03.2020г. с нотариална заверка на подписите им, въз основа на което е била съответно издадена Заповед за изпълнение № 260124/15.01.2021г. по ч.гр.д.№ 219/2021г. по описа на РС- Ст.Загора.

Безспорно и видно от текста на самото Споразумение, както мотивирано, законосъобразно и правилно е приел и РС, бившият служител въззивникът- ответник д-р И./пълнолетен вменяем български гражданин с висше образование/ доброволно се е съгласил със заплащането от него на дължимата към бившия му работодател сума в размер на общо 10 000 лв., като в потвърждение на това той е заплатил и първоначално сумата от 600 лв. в деня на нейното сключване/05.03.2020г./, част от която сума в размер на 2 400 лв. е предмет на настоящия съдебен спор по делото, и безспорно с тази писмена спогодба страните са уредили изцяло съществуващите спорни взаимоотношения между тях.

Напълно законосъобразни и правилни се явяват мотивите на РС относно характера на сключеният трудов договор и неговото правно

основание по чл.11, ал.1, т.1 от Наредба № 1/22.01.2015г. на МЗ за придобиване на специалност в системата на здравеопазването и възможността в бъдеще да бъде сключен отделен договор, с който да се предвиди отговорността при предсрочно прекратяване или прекъсване на специализацията по вина на обучаващия, което се подкрепя и от текста на чл.48б, ал.7 от Наредба № 1/2015г., съгласно която специализантите-държавна поръчка/какъвто не е въззивника/, дължат обезщетение в размер на заплатените от държавата такси за обучението им в случай, че не изпълнят задължението си да работят минимум 3 г. в съответното лечебно заведение след завършване на специализацията си. По същата логика, макар да не е изрично предвидено в нормативен акт/в случая в подзаконова Наредба на МЗ/, няма никаква законова пречка и не противоречи на добрите нрави да бъде предвидена такава отговорност и в останалите случаи по отношение на специализанти, които не са държавна поръчка/какъвто е въззивника/, понеже и в двата аналогични случая са налице основателни и доказани направени реални разходи за тяхната специализация от работодателя им/въззиваемия/, като единствената разлика между тези два отделни хипотези е, че в единият случай е общо от държавата, в другия случай е от конкретното лечебно заведение/какъвто е процесния казус/.

Във връзка с това неоснователно се явява въззивното оплакване, че приемайки договорената санкция за непротиворечаща на добрите нрави, РС бил приел служителя- въззивник да работи за работодателя си/възвиваем/ едва ли не абсолютно безвъзмездно. В случая трудовото възнаграждение на обучаемия въззивник е използвано само като база за определяне на евентуалното бъдещо обезщетение под формата на неустойка при неизпълнение на договора от негова страна, но не е налице в бъдеще след завършване на специализацията си той да работи едва ли не напълно безплатно в продължение на минимум 3 г. за работодателя си- възвиваемото лечебно заведение.

Другите изложени във в.жалба оплаквания са правно неотносими към естеството и предмета на съдебния спор, тъй като се основават на сочени правни норми по чл.235 от КТ, които се явяват напълно неприложими в конкретния, понеже писмения договор между страните от 20.03.2019г. е сключен при хипотезата на чл. 11, ал.1, т.1 от Наредба № 1/22.01.2015г. на МЗ, а не по чл.11, ал.1, т.2 от същата Наредба.

Наред с това неоснователно се явява и оплакването във в.жалба, че елементи от трудовите правоотношения не могли да се регулират от гражданското законодателство, тъй като самото трудово законодателство се явява част от по- голямото от него гражданското такова, поради което и за неуредените от КТ правоотношения, възникнали при трудовите правоотношения, приложимото законодателство е общото гражданско такова.

Следователно в.жалба се явява напълно неоснователна и недоказана, атакуваното с нея първоинстанционно Решение се явява изцяло мотивирано,

законосъобразно и правилно, и следва да се потвърди, ведно с всички законни последици от това.

Предвид изхода на спора пред настоящата въззивна съдебна инстанция и на осн. чл.273 във вр. с чл.78, ал.2 и 3, чр.80 и чл.81 от ГПК, въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия направените от него разноси в тази съдебна инстанция за възнаграждение на един пълномощник-адвокат в размер на 400 лв. съгласно Договора за правна защита и съдействие от 08.12.2021г.

С оглед естеството на спора и ниския размер от 2 400 лв. на исковата претенция под законовата граница от 5 000 лв., настоящото въззивно съдебно Решение е окончателно и не подлежи на по-нататъшно касационно обжалване пред ВКС-София съгласно правилата на чл.280, ал.3, т.1, пр.1 във вр. с т.3 от ГПК.

Ето защо предвид гореизложеното и на осн. чл.267, ал.1, чл.422 и чл.417, т.3 от ГПК във вр. с чл.326, ал.1 от КТ, въззивният ОС-Ст.Загора

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 260739/29.10.2021г. по гр.д.№ 1353/2021г. по описа на РС-Ст.Загора.

ОСЪЖДА д-р И.Т.И.-ЕГН ***** от гр.С.З., *** да заплати на „УМБАЛ-проф.д-р С.К.”-АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр.С.З., ***, сумата **400** лв./четиристотин лева/ разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____